

[Christmas Møller.]

ger til Rette paa en tilfredsstillende Maade og saa godt, som det skulde gøres. Jeg kan ikke se rettere end, at Danmark og de danske Forhandlere gaar til denne Forhandling saa at sige paa Forhaand havende givet paa en Række Omraader, hvad vi kan give. Det engelske Blad „Times“, som jo meget ofte, i hvert Fald officielt, om ikke officielt, udtrykker den engelske Regerings Mening og i hvert Fald utvivlsomt under de nuværende politiske Forhold i England udtrykker det herskende Flertals Mening, skriver i sit Nummer for 23. November:

„Ved det i Øjeblikket gældende Valutakontrolsystem, som det er Regeringens Hensigt at fortsætte, holder Autoriteterne det danske Marked fuldstændig i sin Haand. Man kan afgøre ganske nøjagtigt, hvilke Varer det tillades at bringe ind i Landet, og hvilke Lande der skal have Tilladelse til at levere dem.“

Og senere skriver det:

„Hvis Kontrolsystemet bevares for en Periode af to eller tre Aar, er der neppe Tvivl om, at største Delen af den danske Importhandel vil være ledet ind i britiske Kanaler, og at den naturligt vil fortsætte med at flyde gennem disse Kanaler, naar Restriktionerne ophæves.“

Jeg vil gerne dertil bemærke, at der er jo ikke fjerneste Tvivl om, at det er ikke Regeringens Hensigt at fortsætte med Valutakontrolsystemet: tværtimod har vi hørt, at det er ikke Regeringens Hensigt at afvikle Systemet. Der er heller ikke nogen som helst Tvivl om, at de Resultater, som eventuelt maatte komme ud af Forhandlingerne i London, uanset den Lov, vi har vedtaget i Dag, skal forelægges til Godkendelse eller Ikke-Godkendelse af den høje Rigsdag. Derfor tror jeg, det vil være rimeligt og naturligt at gøre navnlig Engländerne, som i saa høj Grad holder paa den frie Handel, opmærksom paa, at det System, vi er inde i, jo ikke alene er et handelspolitisk Instrument, som man har sagt det, men, som jeg har sagt det i Formiddags, at ogsaa Valutasynspunkter og andre Betragtninger har været medvirkende til, at man har kunnet være med til et System, som ikke vil kunne opretholdes i en længere Fremtid.

Jeg tror ogsaa, man har Lov at sige, at selve Tingenes Tilstand, som de økonomiske Forhold har udviklet sig, i høj Grad understreger, at det konservative Krav om Handelstraktaternes Opsigelse, som gennem mange, mange Maaneder, ja, Aar er blevet fremsat her i Tinget, havde det været

rigtigt at lytte til, og at vi i Dag havde staaet bedre, om man havde gennemført dette Krav.

Paa det økonomiske Omraade, med Hensyn til Landbrugets Forhold, Byerhvervenes Forhold, Haandværkets og Industriens Forhold, tror jeg da, at Regeringen ikke bør sætte sig til Rette paa den Valutalov, der er vedtaget i Dag, men maa forstaa, at der paa en lang Række Omraader maa udføres et Arbejde for at søge at fremhjelpe Erhvervslivet bedst muligt.

Jeg vil dernæst gerne gøre et Par Bemærkninger om hele Regeringens økonomiske Politik. Her har Forholdet været det, at den nuværende Regering op til Valgene altid mødte frem med alle de Penge, den havde afbetalt paa Statsgælden, som Regel glemmende, hvad Konverteringen af et af Dollarlaanene havde betydet i den Forbindelse, mødte frem med, hvorledes denne Regering i de Statsregnskaber, den har fremlagt for 1929—30, 1930—31 og 1931—32, har haft Overskud. Jeg tror dog ikke, at Regeringen med Rette vil hævde, at det Arbejde set i sin Helhed, som den nuværende Regering har udført, er Skyld i, at Statsfinanserne er i den Orden, hvori de er, men at den vil indrømme, at det i meget høj Grad skyldes det Arbejde, som, inden den nuværende Regering tiltraadte, er udført for at bringe Balance til Veje.

Den højtærede Finansminister udtalte allerede, da han fremlagde Finanslovsforslaget den 5. Oktober, at han i og for sig ikke kunde sige saa forfærdelig meget om indeværende Finansaar og heller ikke kunde sige noget videre om, hvorledes det vilde gaa med Budgettet for 1933—34. Og ser man paa Statsbanerne og deres stadig forværrede Stilling, ser man, hvorledes Indtægterne gaar ned, og hvorledes ogsaa de indirekte Skatter under de vanskelige Forhold naturligvis gaar ned, saa kan man ikke være i Tvivl om, at hvis der intet sker, vil der baade i indeværende Finansaar og i næste Finansaar blive betydelige Underskud. Derfor burde efter min Opfattelse Finansministerens Opgave ved Indledningen til denne Debat være at redegøre for Tinget, hvilke Hjælpemidler, set paa Baggrund af den Valutalov, som nu er vedtaget, han vil gribe til med Hensyn til baade Besparelse og Tilvejebringelse af nye Indtægter paa Skatte-lovenes Omraade.

I denne Forbindelse vil jeg gerne gøre to Bemærkninger. Jeg vil opfordre den højtærede Regering, som naturligvis kan gøre slikt bedre, da den har Administrationen til Raadighed, til at udarbejdede og fremsætte